

Jeremy Corbyn, co dělá špatně?

Autor: Jamie Rodney

Zatímco píši tyto řádky, neodbytně se mi vracejí myšlenky na mé vlastní, šestnáctileté já: naivního, optimistického teenagera, který právě vstoupil do Labouristické strany, skálopevně přesvědčený o tom, že Ed Miliband uzdraví churavějící zemi a že členství ve straně, která mu při tom bude pomáhat, je výsadou a současně také povinností. Časy se ale mění: po sérii labouristických antisemitských skandálů jsem ze strany vystoupil. Rád bych zde popsal důvody svého rozhodnutí.

Měl bych asi začít tím, že jsem **Žid**. Jako malý jsem měl za to, že to znamená příslušnost k judaistickému náboženství a zákaz jezení slaniny. Později jsem se ale dozvěděl, že ve skutečnosti sice smím pojídat slaninu, co hrdlo ráčí, mnozí mě ale také automaticky podezírají z podílu na kompromitačních kampaních levicových politiků, schvalování vraždění Palestinců a bůhví čeho ještě. Takže všechno má hádám svá pro i proti.

Snad to zní příliš nonšalantně, ale mám pocit, jako by mi kromě zoufalství a hněvu zbylo právě jen zlehčování. Tak se mi to aspoň jeví. Vstoupíte do politické strany, protože vám připadne jako poslední politická síla v Británii s kapkou zdravého rozumu. Následně vám však

členové této strany začnou spílat do židáků, agentů Mossadu a sionistických kurev.

Vyhrožují vašim přátelům kvůli vašemu náboženství. **Popírají** holocaust. Za stranu zvolení představitelé označují Židy za pedofily, kteří pijí lidskou krev. Blogy čtené a sdílené tisíci píší o „židovské válce“ proti stranickému vedení a varují před snahami **sionistické lobby**, která se prý snaží postavit kritiku Izraele mimo zákon. Straničtí poslanci brání antisemity a zvolení členové Národního exekutivního výboru napadají předáky židovského společenství jako lháře a „Trumpovy fanatiky“.

A muž zvolený drtivou většinou – opakovaně – do čela strany na jedné straně předstírá takovou míru naivity, která jej opakovaně dovádí ke společným vystoupením s lidmi, kteří podle všeho nemají rádi Židy, na druhé je ovšem tak skvěle informován, že dokáže vytvořit stranickou definici antisemitismu bez konzultace s jediným Židem. U Židů, kteří se proti tomu ozvou, se automaticky předpokládají postranní úmysly, ať už je to jednání v zájmu Benjamina Netanjahua nebo Theresy Mayové. Platí zde tak jakási „presumpce sionismu“.

Představte si tři roky rozdávání letáků, klepání na dveře a telefonáty voličům s podobnou zátěží. Tři roky, během kterých si neroztrhání stranické knížky vnitřně ospravedlňujete tím, že je méně špatné, když Jeremy Corbyn obětuje židovské společenství, než kdyby tak učinila Theresa Mayová s celou zemí.

Minulý týden jsem ale konečně odhodil poslední zbytky této chatrné a ponižující úvahy. Pořád v tom trochu cítím zradu a dost možná to taky zrada byla. Na zradu jsou ale potřeba dva a já prostě nedovedu přenést přes srdce, že pro tolik labouristů jsem to já – a ne člověk, podle něhož by mohl být za násilnostmi džihádistů v Egyptě Izrael a který se kamarádíkuje s teroristy z Hamasu – kdo představuje hrozbu jejich hodnotám.

Příčinou jednoho z nejnovějších antisemitských skandálů se pak stala Corbynova účast na stejné akci s Hajo Meyerem, přeživším z Osvětimi, který přirovnal Izrael k nacistickému Německu. Meyer tato slova pronesl na akci „Z Osvětimi do Gazy“, již Corbyn zaštitil, šéfoval jí a údajně z ní nechal **vykázat protestující**. Chvíli se nad tím zamyslete. Jeden přeživší holokaustu dostal prostor, protože jeho okrajové pozice v Corbynových očích omluvily i jeho judaismus a jeho zkušenosti se daly využít jako zbraň proti židovskému státu.

Jiný přeživší se proti tomu pokusil ohradit, čímž se zaškatulkoval jako špatný druh Žid, takže musel být umlčen. Zkuste si představit zbabělost, cynismus a vlastně přímo nelidskost za takovýmto rozhodnutím. Nezapomínejme, že tato epizoda v očích některých – možná řady z nich – straníků Corbyna ospravedlnila. Proto byste se mnou jistě souhlasili, že v takovéto straně už prostě pro Žida není místo.

Jamie Rodney je student University of St Andrews. Svě pětileté členství v Labouristické straně ukončil před pěti dny. Jeho článek **The Labour party is no longer a place for a Jew** vyšel v blogové sekci zpravodajského webu magazínu *The Spectator* 3. srpna 2018.